

श्री जैन धर्म प्रकाश

JAIN DHARMA PRAKASH.

पुस्तक ६ कु. लाटपट शुद्धि. १५ संपत्त. १८४६ अंक ६ ठा.

मालिनी.

प्रशम रस निगमं, दृष्टियुग्मं प्रसन्नं;
वदन कमल मंकः कामिनी संग शून्यः
कर युगमपि यत्ते, शस्त्र संबंध बंध्यं
तदसि जगति देवो, वीतरागस्त्वमेव ॥ १ ॥

प्रगटकर्त्ता.

श्री जैनधर्मप्रसारक सभा
भावनगर.

अमदावादमां.

“अंगुलो वर्णाक्युलर प्रीन्टींग प्रेसमां”
शा० नथुलाई रतनचंद छापी प्रसिद्ध कर्तुं.

सन् १८१२.

सन १८६०

मूल्य वर्ष १ नो ३१-०-० अगाडि पोस्टेज ३०-३-० ग्राह
छुटक अंक ओकना ३ ०-२-०

અનુક્રમણિકા.

વિષય.

પૃષ્ઠ.

૧	નીતિ અને સજ્જન દુરંત પરીક્ષા (સખનાર અને શાંતિવિજયજી).	૧૧
૨	વચનાશ્રુત (લખનાર અને સહાવિજયજી)	૨૧
૩	અવન્તિ સુક્રમાળ.	૮૬
૪	મનુષ્ય જન્મની સાચકતા સી રીતે થાય?	૯૩
૫	શ્રી નેમીનાથ જિનસ્તુતિ (દોડી)	૯૬

પ્રાસ સૂચના

જ્ઞાનનું બહુ માત્ર જ્ઞાનાવરણી કર્મને ક્ષય કરે છે અને જ્ઞાનની આસાતનાથી જ્ઞાનાવરણી કર્મ બંધાય છે માટે ચોપાનીઆને રણરતું ન ગણતાં ઊંચે આસને સુક્રવું અને આસન લક્ષપુર્વક વાંચી યથાશક્તિ ધર્મ કાર્યમાં પ્રવર્તવું.

સર્વે જૈનધર્મી ભાઈઓને અવશ્ય ખરીદ કરવા લાયક

ચરિતાવળી.

અથવા

જૈન કથા સંગ્રહ.

મુંદર, રસીક અને બોધદાયક દશથી તે પંદર વાર્તાઓનાં સમુહ આ ચોપડીમાં છાપવામાં આવશે. એ સમગ્રી કથાઓ એવી સારી રીતે લખવામાં આવશે કે તે વાંચી દરેક વાંચનાર જ્ઞાનનાં પામવા સાથે બોધ પ્રાપ્ત કરશે. એ ચોપડી લગભગ ચોપાનીઆ જેવડા કદની આશરે ૩૭૫ પાનાની થશે તે સાથે મુંદર અને મજબુત પાકા પુઠાથી બંધાવામાં આવશે જેનાને માટે આવી એક પણ ચોપડી નથી.

અગાઉથી પૈસા મોકલી નામ નોંધાવનારે કિંમતના રૂ ૧૪ મોકલવો. પાછળથી કિંમત વધારે રાખવામાં આવશે માટે યાદ રાખવું કે, નેહી ગ્રાહક થનાર પસ્તાશે.

આ સંબંધી તેમજ બીજા કાર્યો સંબંધી પત્ર વ્યવહાર નીચેના શિરનામે રાખવો.

અમરસંદ ધેલાભાઈ.

શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભાના મંત્રી.

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ

JAIN DHARMA PRAKASH.

દોહરો.

જેના નાદ વગાડતાં, ખરરર થાય આકાશ;
તેમ ભૂતળ ગર્ભવતું, પ્રગટયું જૈનપ્રકાશ. ૧

પુસ્તક ૫ મું. શક ૧૮૧૨. ભાદરવા શુદ્ધિ ૧૫. સંવત ૧૯૪૬. અંક ૬ છે.

નીતિ અને સજ્જન દુર્જન પરીક્ષા.

[મુનિરાજ શ્રી શાંતિવિજયજી તરફથી.]

નીતિથી બોલવું અને નીતિથી ચાલવું જીવંતોએ ગણધરોને ત્રિપદી દેતાં વખત સર્વથી પહેલાંજ બતાવેલું છે, આર ગણધરોએ દાદશાંગી સુ-ખિત કરી તેમાં પણ વિચારી જુઓ તો નીતિ રૂપી નકુચા પદે પદે સ્થાપન કરેલ છે, નીતિનું બીજું નામ નય છે, જે પુરૂષના અંતઃકરણમાં નીતિની યથાર્થ સ્થિતિ થઈ છે તેનાથી સંદેહ અવિવેક અને વિદ્વતિભાવ દૂર દૂરજ રહે છે, ચોક્કાદારના હાથમાં ચોક્કાપહોરા વખતજ હથિયાર રહે છે અને નીતિમાનના હાથમાં સદા હથિયાર રહે છે.

જે તગારે નીતિ પેદા કરવી હોય તો બુદ્ધિમાનની, કવીશ્વરની, નિર્ઞય. મુનિજનોની અને ઉત્તમ શ્રાવકોની પાસે જઈ નીરંતર ઉમેદવારી કરો, નાના ગામડાનો વાસ છોડી શહેરમાં જઈ વસો; નવીન નવીન શાસ્ત્રનું પરાવર્તન અને શ્રવણ કરો, રાજ્ય સભામાં કે ધર્મનું ઉત્તેજન વધારવા મળેલી બુદ્ધિમાનોની સભામાં પુનઃ પુનઃ ગમન કરો અને મદિરાપાન, પરદારસેવન દ્રવ્યુતા અને પ્રમાદ આટલી વસ્તુનો ત્યાગ કરો.

જેમ પૂર્ણકળાથી સંદ્ર, પુષ્પદળથી વૃક્ષ, શ્રંગાર યોગથી સ્ત્રી, વીર-સથી સુખમટ અને શુશ્રુષાથી વક્તા શોભે છે તેમ નીતિવાડ્યથી મનુષ્ય શોભે છે.

૯૨

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

ધનવાનનો પક્ષ ન કરવો, નિર્ધનનો નિરાદર ન કરવો અને દુનિયા પ્રત્યે સદ્‌આગમનો અતુલ્ય બુદ્ધિથી એક સરખો ઉપદેશ દેવો એ મુનિ જનોનો મુખ્ય નીતિ માર્ગ છે.

મૃધીરૂપી સ્ત્રીથી ઉત્પન્ન થયેલી પ્રગ્નરૂપી દિકરીને રાત્રીએ યથાર્થ રીતે ઉછેરવી તેનાપર પડતાં વિધેતા નિવારણાં સન્નજનોને કષ્ટ દેવા ઉદયગવાન્ થયેલાં દુર્જનનો નિગ્રહ કરવો એ રાત્રીઓનો નીતિમાર્ગ છે.

નીતિદ્વારા પોતાના માલકતું રાત્રીઓ અને દેરાતું સદા હિત વાંછવું. શત્રુ રાત્રીઓથી રક્ષાત ન આવી અને કઠિન વચન પણ જો હિતકારી હોય તો તે પણ રાત્રી પ્રત્યે કહેવા બદ ન કરવો એ મંત્રિનો નીતિ માર્ગ છે.—રણસંગ્રામમાં વીરરસ કદિપણ ન છાંડવો, અને પોતાના માલકની મોક્ષરૂપી યથાર્થરીતે ખરાદિક્ષથી કરવી એ મુખડોનો નીતિમાર્ગ છે.

રાત્રીએ બાંધેલા કાયદાતું કદિ ઉલ્લંઘન ન કરવું—સદાચરણથી આલસ્ય—અને બીજુજનો પ્રત્યે યથારાક્તિ દાન દેવું—એ પ્રગ્નનો નીતિ માર્ગ છે.

આટલો થોડામાં થોડો નીતિ માર્ગ પણ આજકાલનો વખત જોતાં સ્થિત રહેો નથી. માલ લણેજ ખાતેજ અને મનુષ્યોના અનકરણની બીરતાથી રહિત કહે! આમાં નીતિમાર્ગ ક્યાં રહે! સન્નજનોના સદાચરણ અને દુર્જનનો દેશાવ બેઠોજો! આથી નીતિમાર્ગ કઈ રીતે વધે?

આજકાલ તમે અત્યંત પ્રયત્ન લઈ જેતું બહું કરી આપશો તે તમારું પાછળથી માહુંજ ચિંતનનાર થશે. બ્રાત્રીઓ બાગેજ શુભ ચિંતક હશે. જેનાં તમે જામીત થઈ ઉપકાર કરશો પ્રાયે તે તમારો પાછળથી ઉપકાર માનશે નહી, જે મનુષ્ય પોતાના સદ્‌ગુણોથી દુનિયામાં પ્રખ્યાતીને પામે છે. તેના વૈરી અસખ્ય થઈ પડે છે, પગસે પગસે તેને મોટી આફતો રહે છે અને દુર્જન મનુષ્યો તેના મિત્ર બની જઈ અંતઃકરણ લઈ પાછળથી દુર્જનતા બતાવવા બાકી રાખતા નથી. સસ છે કે સર્પના મુખમાં, વીંછીના આંકડામાં અને દુર્જનતા હૃદયમાં વિષ રહે છે. બહુ મીઠું ખોલનાર અને બહુ નમી બહુ આલનારના અંતઃકરણો પાર હોતા નથી. (કહ્યું છે કે)

नमन नमनमे फर्क है, नमै सो चतुरसुजान;

दगाबाज दुणो नमै, चौता चोर कवान. १

૧. ચિન્તા મનન.

૨. ધનુષ્ય.

નીતિ અને સજ્જન દુર્જન પરિક્ષા

૯૩

કુળવાનતા હાથમાં કમળ ઉગતું નથી અને કુળહીનતા મસ્તકમાં સંગ ઉગતાં નથી, તેઓના આચરણથીજ કુલીનતા અને કુલહીનતા જણાઈ આવે છે.

મનુષ્યોમાં દુઃખ કળના પ્રભાવથી ગાંભીર્યતાગુણ ધણેજ અદ્ય થઈ ગયેલ છે; વઠની સાથે સરસ રહેવું ગેરકાયદા કારક છે. આજના સમયમાં તમે જેને ગુણ સંપાદન કરાવશો તે તમને પાછળથી અવગુણી કહેશે, જેને વિદ્યા દેશે તે વિદ્યાહીન કહેશે અને જેને સ્થાન આપશો તે તમને સ્થાન ભ્રષ્ટ કરવા પ્રયત્ન કરશે સર્વને આજુપણ પહેરાવવાં અને દુર્જનને શીખાગણ આપવી તે એક સરખું છે. જેમ લશાય વનસ્પતિ કપુર અતે કરતૂરી ની ક્યારીનાં વાવી દુધના ઘડાવડે સીંચે તે પણ દુર્ગંધતા છોડતી નથી તેમ દુર્જન મનુષ્યો અનેક તરેહનો સન્કાર કરે તે પણ દુર્જનતા છોડતા નથી. વ્યાધ જનનવર કદાચ ઉપવાસ કરે તે પણ તેને પારણામાં પશુધાત શિવાય અન્ય કશું સુજતું નથી તેમ દુર્જન મનુષ્ય સંત યત્રી જાય તે પણ તેને કદીલતા સિવાય અન્ય કશું સુજતું નથી. મર્યાદા નિરૂપે મંત્ર છે પણ દુર્જનતા રૂપી નાશના મંત્ર નથી મળવાયમ પર્વતમાં ઉગેલાં ચંદનના કાંડોનો સાથે એરડના કાંડને તાવે તે પણ એરડને સુગંધતા પ્રાપ્ત થતી નથી તેમ દુર્જનને પણ વિદ્વાનની સંગત આય નિરંતર રહે પણ વિદ્વતા પ્રાપ્ત થતી નથી. લીંગડને દુધના ઘડામાં ૧૦૦ દિવસ રાખે અને કાગપક્ષીને દુધના કુંડમાં હજાર વાર સ્નાન કરાવે તે પણ તેઓને મીઠતા અને શ્વેતતા પ્રાપ્ત થતી નથી. તેમ દુર્જનના ગુણો શ્રેષ્ઠતાને ધારણ કરતા નથી.

હરેક તરેહથી સજ્જનો તે સર્વને સુખના સાધનોજ મેળવી આપે છે. અપ્રિય વચનોથી પણ સજ્જન મનુષ્યો વિપર્યતા ધારણ કરતા નથી. કુહાડને પણ ચંદનવૃક્ષ સુગંધતા આપે છે. સુવર્ણને તપાવે તે વધારે નિર્મળ થાય છે. ચંદનને જેમ ઘસે તેમ વધારે સુગંધિ આપે છે. ઈક્ષુદંડ પીલા તે થકો પણ માધુર્યતાને છોડતો નથી. તેમ સજ્જનો અપરાધી મનુષ્યપર પણ ક્રેણા લાગ્યા વિના રહેતા નથી. સજ્જનોને તમે સમુદ્રની ઉપમ દેશો તેપણ તે સમુદ્ર સજ્જનોની યરાખરી કરી શકનાર નથી, કમકે તે કારો છે; ચંદ્રગા કલંકિત હોવાથી, સૂર્ય સંતાપદાતા હોવાથી, લક્ષ્મી ચંચળ સ્વભાવવાળી હોવાથી, મેર માર્ગ ધણો છે. પર્વત આપણથી અજ

૮૪

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

દ્રવ્ય હોવાથી, કામધેતુ' ગૌ પશુ હોવાથી; કલ્પવૃક્ષ પરિણામે કા
ષ્ટરૂપ હોવાથી, અને ચિંતામણિ જડ પ્રાપ્ય હોવાથી, કહો! સજ્જનોની
બરાબરી તેઓ કેમ કરી શકે? સંગતિ કરવી તો ઉત્તમ અંતઃકરણવાલા
સજ્જનોનીજ કરવી.

સુખ દુઃખ હર્ષ શોક જીવન અને મૃત્યુ પોતાના કર્મને આધીન છે
પોતાની ચાલ ચુકવી નહીં અને વેરીસામે દીનવચન બોલવું નહીં. આ
વિચિક્ષણનો શુભ ખત્તનો છે. કહ્યું છે કે—

(દુહા.)

જીવવો મરવો કર્મગત, ચૂક ન ચલિયે ચાલ;
અરિતેં દીન ન ભાપીયે, મરવો અપને કાલ. ?

ગુણહીન મનુષ્યથી ગુણવાનની પરીક્ષા થઈ શકતી નથી. ગુણવાનો
ગુણી ઉપર ધ્વેષિત રહે છે. કુષ્કરતો એ છે કે ગુણી યુક્ત ગુણવાનને
ગી રહેવું. જે મનુષ્યમાં લબ્યા ગુણ હોય તેઓ સર્વગુણ છે અને જેણે
લબ્યા છોડી તે સર્વ ગુણ છોડ્યા બાણો.

સજ્જનોને શાસ્ત્રકારોએ એજ માટે વખાણ્યા છે કે તેઓના ને-
ત્રો શરમથી અને દાક્ષિણ્યતાથી ભરેલાં હોય છે. ઉમરાવતાના સમયમાં ઉ-
ત્તમજનો વિક્રિત થતા નથી અને પરામવના સમયમાં દુઃખિત થતા ન-
થી. મનુષ્યોના સર્વ દિવસો સરખા જતા નથી; રાત્રિ હિરણ્યદ્રને એક દિવ-
સ એવો પણ આવી ગયો હતો કે પોતાની રાણી અને પુત્રને વેચી પો-
તાને ચંડાળને ઘેર રહેવું પડ્યું તોપણ સાચ ન છોડ્યું, શિયળતી સતી
દમયંતીને પતિના વિરહથી મહા જંગલ અને ઝાડીમાં ફરવું અને રૂદન
કરવું પડ્યું હતું તોપણ તે શિયળથી ન ચુકી એ પ્રમાણે બીજા અનેક
દાખલાઓ સજ્જનોની પ્રતિમા પાળવાની દ્રઢતા ઉપર છે જે લખતાં પાર
આવે તેમ નથી. સજ્જનો અને દુર્જનોના કાર્યમાં પારાવાર અંતર છે. ઉ-
ત્તમ મનુષ્યોએ સજ્જનતા અંગીકાર કરવી અને ખરી કીર્તિ મેળવવી
એજ કલ્પ છે.

વચના મૃત.

૯૫

વચનામૃત.

[મુનિરાજ મહારાજ શ્રી શાંતિવિજયજી તરફથી,]

- ૧—પરનિંદા કરે નહીં અને સ્વનિંદા સાંભળી સામ્યતા લાવે તે મનુષ્યને ધન્યવાદ છે.
- ૨—પુત્રોએ પ્રાતઃસમય ઉઠી માતાપિતાને પ્રણામ કરવું આ રીતિ હાલ કાળ વિરક્તા પુત્રોએજ શરૂ રાખી હશે. માતાપિતા તીર્થની પેઠે પૂજનીક કહ્યા છે.
- ૩—ધર્મ અને શોક જેમ વધારીએ તેમ વધે અને ઘટાડીએ તેમ ઘટે છે.
- ૪—દેવ નિંદાથી દરિદ્રતા આવે ગુરૂ નિંદાથી કુલ ક્ષય થાય અને શ્રુત (શાસ્ત્રની) નિંદા કરવાથી કુટુંબોગ ઉત્પન્ન થાય.
- ૫—મૈથુન, વારિપાન, નિંદ્રા અને તડકામાં બેસવું આ ચાર વસ્તુ ક્ષુધાતુરને માટે વિષ સમાન છે.
- ૬—નગ્નપણે સ્નાન શયન અને બોજન કરવું નહીં. કરવાથી કલેશ ઉત્પત્તિ થાય.
- ૭—હંડા પાણીથી સ્નાન કરી તરતજ બિસ્ત્રોજન કરવાથી અને બામ્ પાણીથી સ્નાન કરી તરત શીત બોજન કરવાથી શરીરની તેજકાંતિ ઘટે અને રોગોત્પત્તિ થાય.
- ૮—અધકારમાં, તડકામાં, વૃક્ષનામૂળમાં અને આકાશમાં (અવગાહે) બેસી બોજન કરવું વિદ્ય કારક છે.
- ૯—સ્વસ્વલા સ્ત્રીએ પીરસેલું અથવા તેણીએ સ્પર્શ કરેલું બોજન યુદ્ધિ-માનોએ ત્યજન કરવું.
- ૧૦—સ્તિગ્ધ અને મધુર બોજન પેહેલાં ખાવું, ન સ્તિગ્ધ ન મધુર એવું મધ્યમ બોજન મધ્યમાં ખાવું અને ખાર ખોટું તિથિ તમતથું બોજન અંતમાં ખાવું.
- ૧૧—કોઈની ભેગા બેસી દ્રવીપદાર્થ અન્ન ન ખાવું. એક બીજાનું ઉચ્ચની છ કરેલું વસ્તુ અન્ન બહાર કરવાથી યુદ્ધિ મત થાય છે.
- ૧૨—બોજન કરે પેહેલાં વારિપાન વિષ કરમ, મન્યના કલ્યાણ તુલ્ય, અને અન્નમાં કલ્યાણ કરવા જેવું.

૯૬

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રેકાશ.

૧૩—વ્યંજન (શબ્દ) બહુ મહાણ કરવાથી બુદ્ધિને માલિન્યતા પડે એ છે.

૧૪—ભોજન કર્યાપછી બેઘડી વામપાન્થ નિદ્રા રહિત શયન કરવાથી વા-
સો (૧૦૦) કલમ ગગન કરવાથી શરીર તંદુરસ્તીમાં રહે છે.

૧૫—ભોજન કરીને તરત પગ ચંપન વા અંગમર્દન કરાવવું ક્ષતિ કારક
છે; સ્નાન, બારવહન અને નિહાર પણ હાનિ કરતા નહોતો.

૧૬—અછર્ણુ (અણુપચ) થયું હોય સારે વારિપાન નિદ્રા અને પંથ કરવો
એ અન્ન પચાવવાના ઉત્તમ ઉપાય છે.

૧૭—રાત્રીએ સ્નાન કરવું શાસ્ત્ર આચારી વિરૂધ્ધ છે.

૧૮—રાત્રીએ શયન કરતી વખત જ્યારે નિદ્રાસુકત થવું સારે સુખમાંથી
તાંબુલ, લલાટથી તિલક, કંઠથી પુષ્પમાળ, અને શય્યાથી સ્ત્રીને દૂર કરી
સુવું કારણ કે સુખમાં તાંબુલ રાખવાથી પ્રસાદક્ષિતિ, લલાટે તિલક
રાખવાથી અવગ્રાદિદોષ, પુષ્પમાળથી છબોત્પત્તિ અને સ્ત્રીને સાથે
લઈ સુવાથી પોતાના બળની હાની થાય છે.

૧૯—દેવાલયમાં, સર્પના બિલપાસે અને રમશાનમાં બુદ્ધિમાનોએ શયન
કરવું નહીં.

૨૦—સાત્ત્વિકી પ્રકૃતિવાળો મન્ય ધર્મીષ્ઠ અને દાની હોય, રાજસી પ્રકૃતિ-
વાન વિષયી ભોગી અને વહેમી હોય, તામસી પ્રકૃતિવાળો મનુષ્ય પ્રાચે
પાતકી અને લોભી હોય.

૨૧—સામુદ્રિક શાસ્ત્રનું ઉત્તમ વચન શરીરનાં સર્વ અંગોમાં ગમે તેટલાં
શુભ ચિન્હો પડ્યાં હોય પણ જે લલાટમાં કુચિન્હ પડી ગયું હોય
તો તે શુભ ચિન્હો વ્યર્થ થઈ જાય જે લલાટમાં શુભ લક્ષણ હોય
તો અન્ય અંગના અશુભ પણ શુભ થાય. વસ્તુતઃ લલાટનું ચિન્હ
બલવત્તર છે.

૨૨—કાર્ય કરવામાં જે પુરૂષનો દક્ષિણ (જમણો) હાથ અશક્ત હોય અને
વામ હાથ વધારે શક્તિમાન હોય તે નર પ્રાચે વિજયી હોય નહીં.
સ્ત્રીનો વામ હાથ બલહીન અને જમણો હાથ બલવત્તર હોય તો તે
પણ દુકુશર્ણથી રહિત હોય.

૨૩—ગ્રહીતત્રતા (સાધ્વી), કુમારી, પરિવ્રાજિકા, સરણે આવેલી, બહુ
લોભિણી. અતિ ગર્વીષ્ઠા, ચપલ પ્રકૃતિવાળી, રજસ્વલા, વિષવા-

વચ્ચના મૃત.

૯૭

ભક્તારે લાગેલી, રાજ્યદારે જતારી, દૂતિ ચિતારી, અને માલણુ આ
૧૪ પ્રકારની સ્ત્રીઓ સાથે વિકાર યુક્ત પ્રીતિ સખંધ જોડવો નહીં.
જોડશે તો પરિણામે બધા પામશે.

૨૪—જે સ્ત્રી પુરુષ દિવશે રતિક્રિયા સેવે છે તેઓને પંડિત પુત્ર ઉત્પન્ન
થતો નથી. કિંતુ જલહીન નપુસક પ્રાય ઉત્પન્ન થાય છે.

૨૫—શયન કરતી વખતે ઇંદ્રિયો પોત પોતાનાં વિષયોથી નિવર્તન થઇ
જાય. અને મન વિષયથી નિવર્તન ન થાય તો નિદ્રામાં સ્વપ્નો આ-
વે; જે ઇંદ્રિયો અને મન બંને નિવર્તન થઇ ગયાં હોય તો સ્વ-
પ્ન આવે નહીં.

૨૬—કવિત્વ શક્તિવાંછતા હો તો સાહિત્ય (કાવ્ય ગ્રંથો) બણો—તિક્ષણુ-
બુદ્ધિ કરવી હોય તો તર્ક શાસ્ત્ર જુઓ, બુદ્ધિની વૃદ્ધિ ચાહતા હો
તો નીતિ ગ્રંથો વાંચો અને જે પરમાર્થ જાણવા ઇચ્છા હોય તો સ-
ર્વગ્રપ્રણીત ધર્મશાસ્ત્રનો અભ્યાસ કરો.

૨૭—જ્યોતિષ, વૈદક, સામુદ્રિક, સ્વપ્નશાસ્ત્ર, શકુનશાસ્ત્ર, મેઘમાલા, અંગ
સ્તુરણુવિચાર, અને અંગવિદ્યા વિગેરે શાસ્ત્ર બણવાં ખેશક આ લોક
માં આદર, યશઃકીર્તિ અને સન્માન મળવાના હેતુ છે. કિંતુ પરમા-
ર્થ તત્વતો ધર્મ શાસ્ત્રોથીજ સંપ્રાપ્ત થશે.

૨૮—રસ્તે ચાલતાં એક તાંબુલ વહી બીજું કાંઈ ન ખાવું એ ઉત્તમતાનું
લક્ષણ છે.

૨૯—કાર્યસિદ્ધિને માટે ગમન કરતી વખત પોતાના સ્થાનથી નિકળવું
ત્યારે પોતાની નાશિકાનો જે સૂર્ય* સ્વર વહન થતો હોય તો દક્ષિ-
ણ પાદ આગળ ધરી ચાલવું. અને ચંદ્ર* સ્વર વહન થતો હોય
તો વામ પાદ આગળ ધરી ચાલવું, સુખમનાર સ્વરમાં કાર્ય પ્રસંગે
જતાં અટકવું.

૩૦—તેલમાં, પાણીમાં, હથિયારમાં, પ્રશ્રવણ (પેશાબ)માં, અને રૂધિરમાં
મનુષ્યે પોતાનું મુખ અવલોકન કરવું નહીં; કરવાથી વિઘ્ન છે.

૩૧—પરદેશ જવું ત્યારે ધરથી પ્રયાણ કરતી વખત દુધ વા ક્ષીરનું ભોજન
જમીને ન ચાલવું, સ્ત્રી સંભોગ ન કરવો, સ્ત્રીને મારકુટ કરી રૂદન
કરાવી ન જવું કિંતુ જે માગે તે યથાશક્તિ આપીને ખુશી કરી

* દક્ષિણનાડી ૧ વામનાડી ૨ બેનાડીનું સાથે વાહન

૯૮

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રેક્ષા.

જાણું ચાલતી વખત વગન થઈ જાય તો ચાલકું. સ્નાન કરી તરત ન ચાલવું. 'ક્ષૌર ન કરાવવું. સારા શકુને, શુભ સમય, દેવ ગુરુને પૂજા દેશાંતર ગમન કરવું.

૩૨—જે આપણે આપને વિદ્વાન સમજે છે તેને વિદ્યાવૃદ્ધિ થતી નથી માટે ઉચિત છે કે ગાન સુઝી બ્યાંથી ગળે ત્યાંથી ગુણ સંપાદિત કરવો.

૩૩—યેતુ (ગાય) ઉપર, મહિષ ઉપર અને ખર ઉપર આણુ ચાલતાં પણ આશ્લ થવું નહીં અનિષ્ટ સૂચક છે.

૩૪—પોતાનું અંગ ન બળવવું, ખાસી બેઠાં તરખલાં ન તોડવાં, ફોગટ ભૂમિ વિશેષન ન કરવું અને દાંતોથી નખ ન ઉતારવા આ કુશલ-ણો દરિદ્રતાના ચિન્હ છે.

૩૫—અનલપ વિકલ્પોથી અસ્થિર થએલું મન સ્થિર કર્યું નથી ત્યાં સુધી મંત્ર સ્મરણ કરી દેવ વશ કરવા ઈચ્છવું તે વૃથા છે.

૩૬—અંતરંગ વૃત્તિથી વિષય વાંછકને મુનિપણું તાદૃશ ફળ દાયક નથી. ઉલટું વિટંબના રૂપ છે.

૩૭—જે મુનિપણું ચાલણુ કરી બે ચાર વર્ષે ઢાઢ કટ પડે વા સંસારિક સુખથી લોભાઈ ગુદરથી થઈ બચ છે તેણે મુનિ થતાં પેહેલાં બહુ વિચારવું ઉચિત છે. પાંચ મેરૂ પર્વત માથે ઉપાડવા અને મુનિપણું સ્વીકારવું એક સરખું છે.

૩૮—મુનિપણુના સંપૂર્ણ કષ્ટો જણાવ્યા વિના જે મુનિયો કાચી વયના મનુષ્યને દીક્ષા દઈ દે છે તેઓને શાસ્ત્રકારોએ ફક્ત શિષ્ય સંપ્ર-દાયના વધારનારાજ કહ્યા છે.

૩૯—મુનિજનોનો કુટુંબ પરિવાર આ છે, ધર્મ પિતા, ક્ષમા માતા, ક-રુણા સ્ત્રી, સહગુણો પુત્ર પુત્રી અને સંતોષ આદિ ભૂત વર્ગ.

૪૦—સબજનો પરતી ઉન્મત્તતા, દાંભિકતા અને વ્યભિચારતા બાણ્યા છતાં વચનથી મર્યાદા છોડતા નથી યતિકિયિત્ બોલતા નથી. આથી અન્ય ઉત્તમ ગુણ તેઓમાં કયો કહીશું?

૪૧—કુલીન વિદ્યાવાન અને વિત્તવાન મનુષ્યો મળવા દુર્લભ નથી પરંતુ સાત્વિક મનુષ્ય મળવા દુર્લભ છે.

૧ દેશનિર્માપન.

અવન્તિસુકુમાલ.

૮૬

૪૨—નિકટ રહેલી પાંચ ઇંદ્રિયોથી પણ જે અગોચર રહી ઇંદ્રિયો દ્વારા સર્વ વસ્તુનો સ્વાદ લઈ રહ્યો છે તેવા અલક્ષ્ય આત્માને જેણે પરમાત્મ સ્મરણમાં જોડ્યો અને કૃત્તમ ધ્યાન લયમાં જેણે પ્રવેશ કર્યો તેને ! કામ, ક્રોધ, ભય, મોહ, નિંદ્રા, વિકૃતિ અને ક્રુધા તૃષ્ણા આદિ દોષ કેમ વ્યથા દૂર શકે ?

૪૩—ઈંદ્રિયોને વિષયમાં જોડતાં પ્રેરતી નહી તેમ નિવારતી પણ નહી [સમીક્ષક—નિવારતી કેમ નહી ? તે પેહેલાં કહો—ઊત્તર—અમારું વાક્ય પૂર્ણતો થવા દેવું હતું તે પણ આવી જશે] કિંતુ સર્વજીપાધિતુમ્બળ લુપ્ત મન જેથી સામ્ય કરવું જેથી ઇંદ્રિયો આપણે આપ સામ્ય થાય, સમીક્ષકના પશ્ચાત્તો ઊત્તર એ છે કે મન નિવાર્યા વિના ઇંદ્રિયોને અલાત્કારે નિવારવાથી ફરી પાછી તે તે વિષયોપર સિંહની પેઠે બમણી થશે, માટે ઊચિત છે કે મન પેહેલાં નિવારવું.

૪૪—અદ્યપિ ઇંદ્રિયોનો નિરોધ મનને સામ્ય થવાતું હેતું છે પણ મન સામ્ય થયા વિના તે હેતુ નિરાધાર હોવાથી ટકી શકશે નહી.

અવન્તિ સુકુમાલ.

પૂર્વે એક વખત આર્યસુદસ્તિસૂરિ વિહાર કરતા જ્યન્ત સ્વામિની પ્રતિમાને વંદન કરવા ઊજ્જયિની પ્રત્યે ગયા. ત્યાં બાહ્યોદ્યાનને વિષે પોતે સ્થિરતા કરી વસતિની યાચના કરવા એ મુનિને નગરમાં મોકલ્યા. તેઓ ભદ્રા શેઠાણીના ઘર પ્રત્યે ગયા. ભદ્રાએ મુનિના આગમનથી આનંદ પામી જિભા યઈ નમસ્કાર કરી પુછ્યું ‘ ભગવન્ ! શું આગ્રા છે ? ’ મુનિ બોલ્યા ‘ કલ્યાણિ ! અમે આર્યસુદસ્તિસૂરિના શિષ્ય છીએ; તેમના આદેશથી વસતિની યાચના કરવા આગ્રા છીએ. ’ તેવારે ભદ્રાએ પોતાની વિશાળ વાહનકેરી વસતિને માટે અર્પણ કરી મુનિઓએ સૂરિ મહારાજની સમીપે જઈ તે વાત નિવેદન કરી એટલે તેઓએ સપરિવાર ત્યાં આવી તે સ્થળને શોભાવ્યું.

અન્યથા પ્રદોષ સમયે આચાર્ય નલિનીયુદ્ધ નામે અધ્યયનતું પરિવર્તન કરવાનો આરંભ કર્યો, તે સમયે અવન્તિસુકુમાલ નામે ભદ્રાનો દે-

૯૦

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

વ સદૃશ રૂપવંત પુત્ર ધરના સાતમા માળને વિષે પોતાની અત્રીશ સ્ત્રીઓ સાથે વિવાસ કરતો હતો તેણે કર્ણને પ્રિયકારી તે અધ્યયન શ્રવણ કર્યું. સાંભળવાથી પ્રીતિ ઉત્પન્ન થઇ એટલે સમ્યક્ પ્રકારે શ્રવણ કરવાને પ્રાસાદથી નીચે ઉતરી વસતિકાર પ્રત્યે આવ્યો. સાં ઉભા રહી આ પ્રમાણેનું પૂર્વે મેં ઠાઠ ટેકાણે જોયું—અનુભવ્યું—છે એમ વિચાર કરતા તેને જાતિ-સ્મરણ જ્ઞાન થયું. એ જ્ઞાનવડે પોતાનો પૂર્વ ભવ જોઈ આચાર્ય સમીપે ગયો અને નમસ્કાર કરી બોલ્યો ‘હું ભગવન! હું ભદ્રાનો પુત્ર છું. પૂર્વેહું નલિનીગુદમ વિમાનને વિષે દેવતા હતો. જાતિસ્મરણ જ્ઞાનવડે હમણા મને તે વિમાનનું સ્મરણ થયું છે માટે પુનઃ સાં જવાને આજે હું પરિવ્રજ્યા અંગીકાર કરીશ.’

એમ બોલી ‘મને દિક્ષા આપો’ એ પ્રમાણે વારંવાર પ્રાર્થના કરનાર તે કુમાર પ્રત્યે આચાર્યપાદ બોલ્યા ‘રે બાળક! તું સુકુમાર છે. અગ્નિથી તપાવેલ લોહ ચણાનો સ્પર્શ કરવો એ સુખદ છે પરંતુ જિનોપસ વ્રત અતીચાર રહીત પાળવું એ દુષ્કર છે.

ભદ્રાનંદન બોલ્યો: ‘સ્વામિન! પ્રવ્રજ્યા શ્રદ્ધણ કરવાને હું અત્યંત ઉત્કંઠિત છું. ચિરકાળ પર્યંત સામાચારી પાળવાને હું સમર્થ નથી પરંતુ દિક્ષા અંગીકાર કરીને સત્વનું અવગ્રંપન ધારણ કરી અનંશન શ્રદ્ધણ કરીશ. એમ યોગ! સમયનું કષ્ટ હું સહન કરીશ.’

ગુરુપાદ બોલ્યા: ‘મહા બાણ! જો દિક્ષા અંગીકાર કરવાને ઉત્કંઠિત છો તો તે માટે ઘરમાં જઈ તારા વડિલ જનની અનુદા મેળવીને આવ.’

પછી અવન્તિસુકુમારે ઘરમાં જઈ અંગતીગદ્દ મઠ પોતાની માતા પાસે દિક્ષા અંગીકાર કરવાની આજ્ઞા આપી પરંતુ તપસ્યે અનુદા આપી નહિ, તેથી નિરાશ ન થતા દિક્ષા શ્રદ્ધણ કરવાને દ્વં વધેલ કુનારે ઘરના એકાંત વાવમાં જઈ પોતાના કેશનો નેત્ર ઉપો, અને સ્વયમેવ સાધુલિંગ પ્રદર્શ કરી શુક્રચરકચુમ્બ થયો. એમ સાધુ વેષ ધારણ કરી શરીરને વિષે નિર્મમત્વ ધારણ કરતો તે આચાર્ય સમીપે ગયો. ત્યાં આચાર્ય મહારાજે ‘અપ્પ સ્વયમેવ લિંગ ધારણ કરનાર ન વાઓ’ એમ વિચારીવિધિ સહીત તે-ને-પ્રવ્રજ્યા આપી. પછી ચિરકાળ પર્યંત તપ કટથી નિર્જર કરવાને અ-સમર્થતા ધારણ કરનાર તે બાળક ગુરુ મહારાજને પુછી અન્યસ્થાને અ-

અવન્તિસુકુમાલ.

૯૨

નશન કરવા ચાલ્યો. તેના ચરણ અત્યંત સુકુમાલ હોવાથી રસ્તે ચાલતા લોહીના ટસીયા નીકળવા લાગ્યા તેથી તેના સ્પર્શથી પૃથ્વી જાણે દિગ્ગોપામય હોય તેવી જણાવવા લાગી. પછી જ્યાં સ્થાને સ્થાને ચિતાભસ્મથી પૃથ્વી-તળ ઢંકાયેલ છે એવી અને યમરાજને ત્રીડા કરવાના સ્થાનરૂપ સ્મશાન-ભૂમિને વિષે તે ગયો. ત્યાં કંથારિકાના વનમાં કોઈ ખડથી ઢંકાયેલી ભૂમિના મધ્યભાગમાં પંચ પરમેષ્ઠીનું ધ્યાન કરતો તે કાયોત્સર્ગ ધ્યાને ઉભો રહ્યો.

એવામાં તેના ચરણતલથી નીકળેલ લોહીને ચાટતી કોઈ જાંબુડી પોતાના બાળક સાથે તેજ રસ્તે આવી. તેના પગમાંથી ઝરતા લોહીની ગંધથી તેણીએ બાળક સાથે તે કંથારિકાના વનમાં પ્રવેશ કર્યો. ત્યાં પોતાને પ્રિય લાગતી વસ્તુને શોધ કરનારી તે શિયાલણીએ લોહીથી ખરડાયેલ અવન્તિસુકુમાલના પાદ જોયા—જોઈને જાણે કૃતાંતની સહોદરા હોય તેમ તે પગને ખાવા લાગી. ચામડીઓ ચટચટ નુટવા લાગી—હાડકાઓના કડાકા થવા લાગ્યા, અને લોહી તથા મેદનું બક્ષણ કરવા લાગી. એમ પ્રથમ પ્રહરમાં એક પગનું તેણે અને બીજા પગનું તેના બાળકાએ બક્ષણ કર્યું પરંતુ સાત્વિક પુરષોને વિષે મુખ્યતા ધારણ કરનાર તે કુમાર જરા પણ કંપા-યમાન થયો નહિ. ઐટહુંજ નહિ પણ પોતાના પાદને બક્ષણ કરેનારી તે શિયાલણીને જાણે પગ આપનારી હોય તેમ ગણવા લાગ્યો. એમ બીજા પ્રહરે તેના બે ઉરનું બક્ષણ કર્યું. પરંતુ ‘આ જીવો ભલે તૃપ્તિ પામે’ એમ કહીને ધારણ કરતો કુમાર લેશમાત્ર ધ્યાનથી ડગ્યો નહિ. ત્રીજા પ્રહરમાં તેના ઉદરનું બક્ષણ કર્યું. તેટલો સમય તે બાળકે એમજ વિચાર્યા કર્યું કે ‘આ મારા ઉદરનું મંથન કરતી નથી પણ મારા કર્મનું મંથન કરે છે.’ એવા પ્રહરને વિષે મહામન્યવંત તે કુમાર શૂનધ્યાને મન્યુ જાતી નસિની-શૂન દિમનને રિતે મહાદેવ પડ્યો. તે સમયે ‘આ મહાતુ’ભાવ વંધ છે, આ પુરૂષ મહાસાત્વિક છે’ એમ જાણી દેવોએ તેના શરીરનો મહિમા કર્યો.

પછી પોતાના ભર્તાને ગ્રહને વિષે નહિ જોનારી અવન્તિસુકુમાલની સ્ત્રીઓ સુહસ્તિસુરિ સમીપે આવી ‘સ્વામિન! અમારા ભર્તા ક્યાં છે’ એમ પુછવા લાગી. તે વારે યુરૂએ ઉપયોગવડે સર્વ વૃત્તાંત જાણી મધુર વાણી-વડે તેમને જણાવ્યો. તેઓએ ઘરમાં જઈ સર્વ વૃત્તાંત જાણી સમીપે નિવેદન કર્યો. પછી રાત્રી સંપૂર્ણ થઈ એટલે પ્રાતાઃકાળે જાણ પોતાના પુત્રની

૯૨

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

સ્ત્રીઓ સહિત કંથારિકાના વનવાળી તે સ્મશાનભૂમિને વિષે ગઈ. સાંતેન-
ક્કલ દિશાને વિષે પોતાના પુત્રનું ક્ષેત્ર જોઈને તે અશ્રુનો વર્ષાદ વર-
સાવવા લાગી. પછી તે કુળવધુઓ સાથે અલંત વિલાપ કરતી ભદ્રા
બોલી 'હે વત્સ! પ્રવ્રજ્યા લઈને વિહારવડે એક દિવસ પણ તે' અમારૂં
ગૃહાંગણ કેમ ન શોભાવ્યું? હે વત્સ! એવી કઈ રાત્રી કદાણી થયે કે જે
રાત્રીને વિષે તું સ્વપ્નમાં અમને દર્શન આપી સજીવન કરીશ? તે' નિ-
મોહી થઈ વ્રતની ઈચ્છાવડે અમારો લાગ કર્યો પરંતુ તે ગુરૂને વિષે પણ
નિમોહી થઈ તેનો લાગ શા માટે કર્યો? એમ બહુ પ્રકારે વિલાપ કરી
સમયોચિત રહન કરતી ભદ્રાએ શિપ્રાનદિતા તટ ઉપર તેની મરણાંત ક્રિ-
યા કરી. પુત્રવધુઓએ પણ અલંત રહન અને વિલાપ કરવા સાથે શિ-
પ્રાને વિષે શંખોદ્ધરણું ક્રિયા કરી.

પુત્ર મૃત્યુથી ઉત્પન્ન થયેલ શોકાગ્નિથી પ્રજ્વલિત થયેલ -હૃદય વા-
લી ભદ્રા પછી શમતા અમૃતની તરંગિણી રૂપ પ્રવ્રજ્યા લેવાને જાતકંઠિત
થઈ, તે સાથે સર્વ પુત્ર વધુઓ પણ સાસુનો મત અંગીકાર કરવા તૈયાર
થઈ. છેવટે એક શુર્વિણી વધૂને ધરે રાખી બીજી સર્વે પુત્ર વધૂ સાથે ભ-
દ્રાએ પ્રવ્રજ્યા અંગીકાર કરી.

તે ગર્ભવંતી સ્ત્રીએ એક પુત્રને જન્મ આપ્યો તેણે પોતાના પિતા
અવન્તિમુકુમાલના મરણ સ્થાને એક દેવગંદિર બનાવ્યું તે દેવકુલ અથવા
પિ સુધી મહાકાળ નામથી પ્રસિદ્ધ છે.

વાંગનાર! યજ્ઞા મનુષ્યો અનેક પ્રકારના સુખ પાત્ર કરવાની ઇચ્છા
ધરાવે છે, દેવતા, અકવર્તી અને વાસુદેવ સદૃશ સર્વ પ્રકારનાં મોગની
વાંછા કરે છે. પરંતુ એવી રીતે દ્રુક્ત ઇચ્છા કરવાથી તેવા સુખમોગની
પ્રાપ્તિ થતી નથી, એટલુંજ નહિ પણ કેટલાએકો લેશ માત્ર વ્રત નિયમ
અથવા તપ જપ કરવાથી જાણ્યા શિવાય પોતાને સર્વ પ્રકારની સિદ્ધિ
થયેલ માને છે, પરંતુ એવી રીતે પોતાની વાંછા પૂર્ણ થતી નથી પણ ય-
થાશક્તિ વીર્ય ફેરવીને ઉપર અવન્તિમુકુમાલે કટ સહન કર્યા તેમ સર્વ
વસ્તુ ઉપર નિમોહિ થઈ વસ્તુભાવનું સત્ય સ્વરૂપ જાણી યથાશક્તિ વ્રત,

૧. જન્તારના મૃત્યુ પછી સ્ત્રીએ કરવાની વિધિ.

મનુષ્ય ભવની સાર્થકતા શી રીતે થાય.

૯૩

નિયમ, તપ જપ કરી શરિરથી કષ્ટ સહન કરે તેનેજ વાંચિત પદાર્થ ની પ્રાપ્તિ થાય છે, ગાટે સર્વ મનુષ્યોએ શુષ્કને અર્થે યથાશક્તિ ધર્મ નિયા કરવી.

મનુષ્યભવની સાર્થકતા શી રીતે થાય ?

પૃથ્વીગાની શિત્ત અને આનંદકારી સત્રીના પ્રથમ પ્રહરમાં એક શાંત અને રમ્ય સ્થલમાં બેસીને તથા યુવાન મિત્રો કોઈ ગંભીર અને નાત્વિક વિષય ઉપર ચરચા ચલાવતા હતા.

મોહનભાઈ-ત્યારે મનુષ્ય ભવની સાર્થકતા શી રીતે થાય? શુ ભભકાદાર લુગડાં પહેરી ફરવાથી સાર્થકતા થાય? શુ જીંદગી પર્યંત કમાઈને ધનનો મોટો સમૂહ એકઠો કરવાથી સાર્થકતા થાય? શુ દુનિયાની અંદર મ્હોટાઈ મેળવવાથી સાર્થકતા થાય? શુ ગરીબજનો ઉપર રોષ ચલાવવાથી સાર્થકતા થાય? શુ મ્હોટી સભાઓ ભરી તેમાં ભાષણો કરવાથી સાર્થકતા થાય? શુ સભાઓમાં પ્રમુખ અને મંત્રીઓની પદવી પામવાથી સાર્થકતા થાય? શુ રાજ્યાધિકાર મેળવવાથી સાર્થકતા થાય? શુ જગતમાં કીર્તિ મેળવવાથી સાર્થકતા થાય? શુ સારા સારા શ્લોકો બોલી વક્તા કહેવાથી સાર્થકતા થાય? શુ ઈંગ્રેજી બોલનારોના આશ્રય કરી સારી સારી કીમ્તી મેળવવાથી સાર્થકતા થાય? શુ વિદ્યાનપત્રોની મદદ મેળવવાથી સાર્થકતા થાય? શુ માતિ અને મદાજનનમાં મ્હોટા કહેવાયેલા સાર્થકતા થાય? એમાં કઈ ક્રિયા કરવાથી મનુષ્યભવની સાર્થકતા થાય એ સમજાતું નથી.

મણીભાઈ-પ્રિયજન શુ એ પ્રશ્ન તો પછી વિચારવાતું છે પરંતુ પ્રથમ મને તો આ સંસારમાં કોઈ સુખજ જણાતું નથી. જન્મપાપી પ્રથમ વયમાં વિદ્યાભ્યાસની ચિંતા, યોગ્યવય થયે પૈસા ઉપાર્જન કરવાની ચિંતા, ચરણોને ગૃહસ્થાવાસ ચલાવવાની ચિંતા, સંતતિ ન થાય તો સંતતિ પામવાની ચિંતા, સંતતિ પામ્યા તો તેનું પોષણ કરવાની અનેક પ્રકારની ચિંતા, તેઓનો વિવાહ કરવાની ચિંતા, મ્હોટા થયે પરણાવવાની ચિંતા વિગેરે અપ્રેક્ષ્ય પ્રકારની ચિંતાઓજ પરિપૂરિત સંસાર છે એટલુંજ નહિ પણ તે સ્વ કાય દ્રવ્ય પ્રાપ્તિ કરવાને પોતાથી ગમે તેવા વિશદ વિચારના મનુષ્યોની

૯૪

શ્રી જૈન ધર્મે પ્રકાશ.

ગુલામગીરી અને ખુસામત કરી પ્રપંચોમાં ભાગ લેવો, દ્રવ્યને માટે જ્યાં સ્થાં વક્ષ્યા મારવા, સગા સંજંધીના વ્યવહાર જનનવયા વિગેરે ઘણા પ્રકારની ચિંતામાં જળ્યા કરવું; એક ચિંતા મટેકે બીજી તૈયારજ હોય છે. એમ ચિંતાની પરંપરાવાળા આ સંસારમાં શું સાર છે?

મોહનભાઈ—એમ નહિ. જો પોતે દ્રવ્યવંત હોય, ધરમાં સારી સ્ત્રી હોય, પુત્ર પુત્રીના પરિવારે યુક્ત હોય, શરીરે નિરોગી હોય તો પછી ચિંતા શાની?

મણીભાઈ—અરે એમ સર્વ પ્રકારનું સુખ કેને દેખાય છે? દ્રવ્ય હોય તો તેને વધારવાની ચિંતા અને વધાર્યા પછી સાચવવાની ચિંતા હોય છે. સ્ત્રી ગમે તેવી હોય તો પણ તેના નાના પ્રકારના કલેશ, એક વસ્તુ હોય તો બીજી નવી વસ્તુ પ્રાપ્ત કરવાની આકાંક્ષા, પોતા કરતા બીજી ને વધારે હોય તેની ઈર્ષ્યા વિગેરે અનેક કારણોવાં પુરૂષને મુંઝાવે છે; એમ કરતા સારી અને ડાહ્યા હોય તો સંતતિ ન હોવાનો કલેશ હોય છે. વળી બહુ પરિવારે યુક્ત હોય તો કોઈને મંદવાડ, કોઈનું મૃત્યું એમ નાના પ્રકારની વ્યાધિથી સંસાર ભરપુર છે.

મોતીભાઈ—એટલા માટેજ જ્ઞાનીઓએ સંસારને અસાર કહ્યો છે. મોહનભાઈ—સારે શું આ મનુષ્ય ભવ પ્રાપ્ત કરવામાં કાંઈ લાભ નથી.

મણીભાઈ—એમ હોય તો મનુષ્યાવતાર શ્રેષ્ઠ શામાટે ગણાય? અને દેવતાઓ પણ તેની ઇચ્છા શામાટે કરે?

મોતીભાઈ—મનુષ્યાવતાર શ્રેષ્ઠ છે એ પણ ખરું છે અને સંસાર અસાર છે એ પણ ખરું છે.

મોહનભાઈ—એ શી રીતે?

મોતીભાઈ—પ્રથમ તો પૂર્ણ પુન્ય કર્યા હોય ત્યારેજ મનુષ્ય ભવ પ્રાપ્ત થાય છે. વળી મોક્ષ સુખ પ્રાપ્ત કરવાને મનુષ્ય ભવનીજ જરૂર છે કારણ કે મનુષ્ય ભવ શિવાય મોક્ષ પ્રાપ્તિ નથી અને એટલા માટેજ જ્ઞાનીઓએ મનુષ્યભવ શ્રેષ્ઠ કહ્યો છે. પણ તે સાથે મનુષ્યભવ પામીને આ સંસારિક સર્વે ક્રિયાઓ ઉપાધિરૂપ છે એમ સમજવું, સંસારને અસાર જાણી તેથી વિરક્ત રહેવું અને ગમે ત્યારે પણ એક વખત મૃત્યુને આર્તિ કરી પડશે એમ જાણી પાપ કર્મથી દુર રહેવું.

મનુષ્ય ભવની સાર્થકતા શો રીતે થાય.

૯૫

મણીભાઈ—પરંતુ એમ સંસારથી વિરક્ત થઈ દિક્ષા અંગીકાર કરવાની શક્તિ ન હોય તો ?

મોતીભાઈ—એ વાત જાણી છે. કદાચ દિક્ષા અંગીકાર કરવાની શક્તિ ન હોય તો પણ ખીજી અનેક પ્રકારની ધર્મ ક્રિયાઓથી પુન્ય પ્રાપ્તિ થાય છે. શુભ અને અશુભ બંને પ્રકારના કર્મ ભોગવવાને મનુષ્ય ભવ એ ક સાધન છે. સમગ્ર પ્રકારનું સુખ મળવું એનો પૂર્વ કર્મના આધાર ઉપર છે. હાલનો દુઃખગાળ છે એટલે કદાચ તેવા પૂન્યવાળા પ્રાણિઓ જોવામાં ન આવે પણ સંસારને વિષે સુખી કહેવાય એવા પ્રાણિઓ ઘણા હોય છે. વળી જ્યાં સુખ ત્યાં દુઃખ અને દુઃખ ત્યાં સુખ રહેલુંજ છે. સર્વ પ્રકારના કર્મથી મુક્ત હોય તો મોક્ષનેજ પામે માટે સંસારની એવી ઉપાધિઓ જોઈ મનુષ્યભવથી લાભ નથી એમ વિચારવાનું નથી પરંતુ સંસારને અસાર જાણી પાપકારી કાર્યોમાં ભાગ ન લેવો; અને મનુષ્યભવ પૂર્ણ ભાગ્યોદયેજ પમાય છે એમ વિચારી પુનર્જન્મ ન લેવો. પડે અને પરંપરાએ મોક્ષ મેળવવાને લાયક થઈએ તેવા ધાર્મિક કાર્યો કરી મનુષ્ય ભવની સાર્થકતા કરવી.

મણીભાઈ—ત્યારે તો મોહનભાઈનો પ્રથમનોજ પ્રશ્ન આગળ આવ્યો કે આ અસાર સંસારમાં શું ક્રિયાઓ કરવાથી અને કેમ વર્તવાથી મનુષ્ય ભવની સાર્થકતા થાય ? આ પ્રશ્નનો જિત્તર કહો.

મોતીભાઈ—અષ્ટાદશ દુષણોએ રહિત, દ્વાદશ ગુણોસંયુક્ત, નરેન્દ્ર અને સુરેન્દ્રના સમુદ્ધે પૂજિત, અને જેઓ કેવળજ્ઞાન અને કેવળ દર્શનની સંપદા પામી મોક્ષ સુખને પામ્યા છે તેવા તીર્થંકર મહારાજને દેવ તરીકે માની તેમની વિવિધ પ્રકારે પૂજા અર્ચા અને ભક્તિ કરવાથી—જેઓએ સંસારને અસાર જાણી પંચ મહાવ્રત અંગીકાર કર્યા હોય, જેઓના વચન સ્મરણના પામે તેવા ન હોય, તેવા ગુરુ મહારાજના વચન જપર શ્રદ્ધા રાખવાથી—તીર્થંકર ભગવંતે પ્રરેષિત માર્ગ અને સિદ્ધાંત જાપર પ્રીતિ ધારણ કરવાથી—સાધુ, સાધવની, શ્રાવક અને શ્રાવિકાએ ચતુર્વિધ સંધની યથા શક્તિ ભક્તિ કરવાથી—હિંસા એ પાપનું મૂળ છે અને અહિંસાથી સર્વ પ્રકારના સુખ પ્રાપ્ત થાય છે એમ જાણી હિંસાનો ત્યાગ કરવાથી—અસત્ય એ અવિશ્વાસનું મૂળ છે; કુવાસનાનું મૂળ છે અને વિપત્તિનું નિદાન છે.

૯૬

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

એમ જાણી સત્યવાદીપણું ધારણ કરવાથી-પરધન ગ્રહણ કરવું એ પર પ્રાણ લી-
ધા બરાબર છે વળી તેનાથી રાજ્યદંડ વિગેરે અનેક પ્રકારની વિપત્તિ આવી પડે
છે એમ જાણી ચોરી અથવા અદત્તા દાનથી દૂર રહેવાથી-લંપટપણું એ
કૂળને કલંકિત કરનાર છે, કીર્તિનો નાશ કરનાર છે, અને ગુણસમુદ્ધને
દહન કરનાર છે, એમ જાણી સ્વસ્ત્રીને વિષેજ સંતોષ રાખી પરદારાથી
પરાન્મુખ થવાથી-પરિગ્રહની મૂર્છાથી જડતા વૃદ્ધિ પામે છે, ધર્મ વૃક્ષનું
ઉન્મૂલન થાય છે અને પાપમય કાર્યો કરવા પડે છે એમ જાણી પરિ-
ગ્રહનું પ્રમાણ ક્યાંથી નાંધથી પ્રીતિનો નાશ થાય છે, માનથી વિનયનો
નાશ થાય છે, માયાથી ક્રીવેદ બંધાય છે, અને લોભ એ પાપનું મૂળ છે
એ વાક્યો ધ્યાનમાં રાખી એ સારેથી બવાટવીમાં ભ્રમણ કરવું પડે છે
એમ જાણી તે ચાર કષાનું નિવર્તન કરવાથી તપથી નિકાચિત કર્મના
બંધનો ત્રુટી જાય છે એમ જાણી યથાશક્તિ તપ જપ કરવાને ઉદ્યુક્ત થ-
વાથી-દ્રવ્ય પ્રાપ્ત થયું હોય તો તેને સુપાત્ર દાન, સ્વામીવત્સળ, ઉન્મણુ,
પ્રતિષ્ઠા, શાનસંગ્રહ વિગેરે સુમાર્ગે વાપરવાથી-વિગેરે તીર્થંકર મહારાજાએ
પ્રરપેલ, પૂર્વાચાર્યોએ બતાવેલ અને સુગુરુએ શ્રવણ કરાવેલ શુભકાર્યોમાં પો-
તાનો કાળ નિર્ગમન કરવાથી મનુષ્ય ભવની સાર્થકતા થાય છે. એટલુંજ નહિ
પણ તેથી પુન્ય ઉપાર્જન કરી પરંપરાએ સુખના ભાજન થવાય છે.

શ્રી નેમીનાથજિન સ્તુતિ.

દીડી.

પાય વંદુ નેમીનાથ શીશનામી, શીવાદેવી નંદ જગત વંદ સ્વામી,
હરિવંશ ગગનચંદ કુંદ વામી. પાય૦ ૧
તજ નારી પ્યારી મુક્તિ સારી ધારી, ગયા રેવત ગીરીવરે વિચારી;
વર્યા શિવ વધુ બળ્ય કૈક તારી. પાય૦ ૨
કરુણાળુ એક આશરો તમારો, કરી કૃપા આ બવોદધિ ઉતારો,
જૈનધર્મ પ્રસારક સમા તારો. પાય૦ ૩

નવી ચોપડીઓની જાહેર ખબર.

અમારી ઓફીસમાં વેચાણ મળતી () બુકોનું કીંમત સહીત હીસ્ટ્ર છપાવીને બહાર પાડેલ છે અને ગ્રાહકોને વહેંચેલ છે, જોઈએ તેણે પત્ર લખીને મંગાવવું, તેમાં લખ્યા શ્રાવણની નવી બુકોની વીગત.

૧ અહીંદ્રિપના નકશા વિગેરેની હકીકત. (નક-શાઓ યુક્ત.)	૨-૦-૦
૨ શ્રી શત્રુંઘ્નના નકશા (રંગીત કપડા સાથે)	૧-૦-૦
૩ શ્રી આબુલના નકશા (રંગીત કપડા સાથે)	૦-૬-૦
૪ શ્રી જૈન કલ્પવૃક્ષ (રંગીત કપડા સાથે) નકપલ-દેવજીથી પટ્ટાવળી)	૧-૪-૦
૫ મુનીરાજ શ્રી આત્મારામજી કૃત પુજાઓ વિગેરેની	૦-૪-૦
૬ રતીગાર કુમારનું ચરિત્ર- (બહુજ રસીક)	૦-૪-૦
૭ નવું જૈન પંચાંગ (સંવત ૧૯૪૬ ના ચૈત્રથી ૧૯૪૭ ના ફાગણ સુધી)	૦-૧-૦
૮ નવરમરણ મૂળ (શાસ્ત્રી અક્ષરની)	૦-૪-૦
૯ હુંદકમત સમીક્ષા.	૦-૧૦-૦
૧૦ મિથ્યા પ્રચાર.	૦-૨-૦
૧૧ પ્રાતઃસ્મરણ મંગળપાઠ.	૦-૦-૬
૧૨ પુણ્યાઠ્ય ચરિત્ર ભાષાંતર.	
૧૩ રથનીરાવળી ચરિત્ર. પદ્યગ્રંથ) પુઠાં બાંધેલ.	૨-૨-૦
૧૪ સિદ્ધાંતચંદ્રીકા હિતસાર્થ મૂળ.	૦-૮-૦
૧૫ શ્રી પાંચ પ્રતિક્રમણ સુત્ર સ્તવનો વિગેરે સહીત.	૧-૪-૦
૧૬ શ્રી સિદ્ધાચળજી વર્ણન.	૦-૬-૦
૧૭ સદુપદેશમાળા (નિતિ સળાંધી રસીક કથાઓ)	૦-૧૨-૦

પોસ્ટેજ જુદું બેસશે.

ખુશ ખબર.

અમૃતસરના રહેનાર, ઓસવાળ જ્ઞાતીના, ત્રીશ વર્ષની ઉંમરના, હુંદકમતિ કુશાળચંદ્રે હુંદકમતને અસત્ય જાણી તેના ત્યાગ કરવા સાથે સંસારાવરથાનો પણ ત્યાગ કરીને સસાધનો લેખ અંગીકાર કરી દીક્ષા ગ્રહણ કરી છે. નામ કેવળ વિજયજી સ્થાપન કર્યું છે. દિવસાનું નિવસ હુંદકમતની ક્ષીણતા થતી જાય છે, તેની આ પ્રત્યક્ષ નિશાની છે, જિન વચન વિરૂદ્ધ વર્તેના રમતની ક્ષીણતા થતી એ એક ખુશી ખબરજ છે.

ગ્રાહકોએ લવાજમ તાકીદે મોકલવું.

लवाजमनी पहोच.

१—३ शा० त्रेमय्यंद नानय्यंद
 १—३ शा० भाष्येक्यंद भगवान
 १—३ शा० आदरय्यंद इपय्यंद
 १—३ संधवी शेशकरण कयरा
 १—३ शा० केवण भीमय्यंद.
 १—३ शा० हेमय्यंद भीमय्यंद
 १—३ शा० इतेय्यंद यीकाय्यंद
 १—३ शा० गहोडमय्यंद अमीय्यंद
 १—३ शा० रामय्यंद दलछाराम
 १—३ शा० ललु अलाप्पीदास.
 १—३ गांधी मोतीलाल सुरय्यंद
 १—३ शा० डीशारदास छाथीय्यंद
 १—३ शा० मोतील्यंद अलाप्पीदास
 १—३ शा० रामय्यंद दलुय्यंद
 ०—८ शा० भाष्येक्यंद लज्जमीय्यंद
 १—३ शा० लालय्यंद नयरा
 ०—४ शा० पानाय्यंद रणीयात
 १—३ शा० हरगोपन सांडणय्यंद
 १—३ श्रीतापसना महाजन.
 १—३ शा० करमय्यंद वीरय्यंद
 १—३ परी. आलाभाई दलसुभराम
 २—६ काडीआवाड जनरल बाईथेरी
 १—३ शा० मोती छीराण
 १—३ शा० छवा वेलाण
 १—३ मेगाण इभाण
 २—८ शा० मुणय्यंद मगनलाल
 १—३ शा० पाणण कुंवरण
 १—३ शा० भगणदास शामणदास
 १—३ शा० मुणय्यंद अमरय्यंद
 १—३ शा० छवण शामण
 १—३ शा० सुनीलाल रतनय्यंद
 १—३ सैफ. पी.गोभरदास लीलाय्यंद

२—६ मेता जीणा लावण
 १—३ शा० गोपाणण मनण
 १—३ शा० त्रीलुवनदास वेलासाध.
 ०—८ शा० आपुलाल लज्जमीय्यंद
 ०—१२ शा० अमरतलाल देवणदास
 १—३ शा० तुणनराम पानाय्यंद
 १—३ शा० काणीदास केशवण
 २—६ शा० नीयाल पानाय्यंद
 ३—८ शा० भुगय्यंद न आलय्यंद
 २—११ शेड. जेवर घेसा
 ०—८ शा० नंदवण भीमण
 १—३ शा० वीधा भीमाणी
 १—३ शा० वीरशी भदनण
 १—३ शा० सुपडुशा धरमय्यंद
 १—४ शा० दीपय्यंद पानाय्यंद
 १—२ शा० अछारणण इपय्यंद
 २—६ शा० पुल्यंद ताराय्यंद
 २—६ शा० हरणण रामण
 २—६ शा० ललुभाई जितवय्यंद
 ३—८ शा० पानाय्यंद भाष्येक्यंद
 २—३ शा० छगनलाल सुंदरण
 १—३ शा० सुनीलाल नंदराण
 १—३ शा० सुनीलाल न्यातमुंकरदास
 १—३ शा० वनभाणी देवय्यंद
 ३—० गाउतर अमरय्यंद वामनय्यंद
 २—६ शेड तडय्यंद भाष्येक्यंद
 १—३ दोशी वनलाल दुलणण
 १—३ शा० मलुय्यंद ताराय्यंद
 १—३ वीरय्यंद प्राणण
 १—३ हरणवन भीमय्यंद
 १—३ सा. नयु नयरी
 १—३ शा० छीरण नय